

CEVABA CEVAP

Tarihe karışan „Vahdet“ Gazetesi'nin 6-12 Mayıs 1991 tarihli nüshasında „İslam'da Parti“ başlığı altında Ziya Eryılmaz imzasıyla bir yazı neşredilmişti. Biz bu yazıya Ümmet-i Muhammed Gazetesi'nin 25.10.1991 tarihli sayısında gereken cevabı vermiştik.

Cevaba cevap (!):

„**Güreşte yenilen yorulmaz!**“ kabilinden Ziya Eryılmaz yalancı pehlivanlığını göstermek üzere bu sefer de „**İslam'da Meseleler, Çözümler**“ isminde bir kitap neşretmiş ve onun birinci cildinin belli bir bölümünde cevap vermeye çalışmış, ilana kez cehlini ortaya koymuştur. Esasen ehliyetsiz kişilerin cehaletlerini daha da ortaya çıkarmak için kendilerini konuşturacaksınız! Zira böyleleri konuştuğumuz veya yazdığımız hata üstüne hata yaparlar ve nihayet hata bataklığında boğulur giderler. Mezkûr şahıs da verdiği cevaplarıyla hatalarını daha açık bir tarzda ortaya koymanın yanında yeni yeni hatalar işlemiştir. İşte bunlardan sadece birkaçına işaret edeceğiz:

1- Cevaba cevap yazısında diyor ki, hem söz yanlış ve hem de hadis-i şerif'in tercemesi yanlıştır. Hadisin orijinali (!): Mezkur hadisin müteaddit rivayetleri ve çeşitli tercemeleri:

1- „**Kim bu alanda (din alanında) onun özüne uygun olmayan bir şey ortaya atarsa bu merduddur.**“ (Buhari, Müslim)

2- „**Kim bizim ilgisi olmayan bir amel işlerse bu merduddur.**“ (Bu iki hadis de Riyazü's-Salihin'de de var, Mütercim: Salih Uçan)

3- „**Kim bizim şu dinimizde olmayan bir şeyi sonradan icad ederse onun bu icadı reddolunmuştur.**“ (Ebu Davud)

4- „**Kim bizim sünnet'imizin aksine bir şey yaparsa o reddolunmuştur.**“ (Ebu Davud, Mütercim: İbrahim Koşalı)

5- „**Her kim bizim dinimizde olmayan bir amel işlerse o merduddur.**“ (Müslim)

6- „**Her kim bizim şu dinimizde ondan olmayan bir şey icad ederse o merduddur.**“ (Müslim, Mütercim: Ahmed Davudoğlu)

Avnül-mâbud'da şu satırları okumaktayız:

„**(Kasım b. Muhammed'den) Yani İbn-i Ebi Bekrini's-Siddık (Allah kendisinden razı olsun), kim**

ihdas ederse, yani yeni bir şey (emir) bizim şu dinimizde (yani İslam dininde olmayan bir şeyi, yani Kitap'tan ve sünnet'ten, hakkında zahir veya hafi sened olmayan bir şey icad ederse) o (yani icad ettiği şey) reddir, yani merduddur ve batıldır.“

„İbn-i İsa, yani Muhammed de şöyle dedi: **Bir kimse bir iş (bir emir) yaparsa emrimizin gayrisi üzere, yani dinimizde olmayan bir işi (dinden emir kelimesiyle tabir etti. Şuna tenbih için: Din, bizim meşgul olduğumuz emirden ibarettir.)**“ (c.12/358)

Fethü'l-Bari'de şu ibareler var; İlgili bölümleri alıyoruz: „Bu hadis, Usul-i İslam'dan bir asıl ve kavaidinden bir kaidedir. Manası da şudur: „Bir kimse dinde bir şey ihdas eder de ona usul-i dinden şahidlik yapacak bir asıl bulunmazsa ona iltifat edilmez. İmam Nevevi de şöyle der: „**Bu hadisin hıfzında itina, münkeratı iptal yolunda istimal ve onunla istidlal hususunda işaa edilmesi münasib olur.**“

Ve aynı zamanda, „**Bu hadis, şer'i delillerin yarısını ifade ve ihtiva etmeye salihdir**“ denmektedir. Ve yine bu hadiste muhdesatın reddi ve nehyin fesad iktiza etmesi, ifade ettiği hükümlerdendir. Zira mehiyyatın her biri, din emrinden değildir. O halde reddedilmeleri vacibtir. Ve yine bu hadisten istifade edilen meselelerden biri de şu: Hâkimin hükmetmesi için batınını değiştirmez. Çünkü, „**...**“ yani onun üzerinde bizim emrimiz yoktur, kavli-i şerifi vardır. Emirinden murad ise „Dinin emridir“ ve saire. (c. 5/ 357)

Müslim'in şerhinin tercemesinde de şu satırlar kayıtlı: „Hadis-i şerif İslam'ın büyük kaidelerinden biridir. Kaide şu: Kitap ve sünnet'te bulunmayan ve müslümanların örfüne uymayan her şey merduddur, yani batıldır.“

Nevevi'nin beyanına göre: Bu hadis Peygamber (s.a.v.)'in Cevami'ül-kelim hadislerinden biridir. Evet din namına işlenen her bid'at batıl ve merduddur. Binaenaleyh, inadında sabit bir bid'atçı, birinci rivayetteki „Bir şey icad ederse“ cümlesine güvenerek, „Bunu ben icad etmedim ki, mesul olayım“ diyemez. Bid'atı icad edenle işleyenin ikisi de hükümde müsavidir. (Müslim tercemesi ve şerhi, Mütercim: Ahmed Davudoğlu)

Hadisin metninde ve tercemelerindeki farklı ifadeler: Şart fiilinde üç tabir: „**...**“

Şart fiilinin müteallakatında dört tabir:

„Müteallakatının tercemesinde genelde beş tabir: Nitekim yukarıda hadis meallerinde görülmektedir.“

„**Emr**“ kelimesinin lügavî ve şer'i manaları:

„Emr“ kelimesinin tarif, tefsir ve tahlilini de etraflı bir şekilde anlamak ve parti müdafinin tabiriyle dar kalıplara sokmamak gerekir.

1- Emr kelimesi buyurmak (ferman etmek) manasındadır. Cem'i, evamir gelir.

Cem'i, umur olan emir kelimesi ise, iş, şey, madde, maslahat, husus, keyfiyet manalarına gelir. (Kamus-u Türkî)

2- Cem'i, evamir olan emr kelimesi: Şe'n manalarına geldiği gibi bir işi taleb manasına gelen „Emr“ manasında da istimal edilir. (Müncid)

3- El-emr, ziddün-nehî demektir. (Kamus'ul-Muhit)
Usul ilminde tarifi ise: „Vazi ve istilâ tarikiyle kendisiyle fiil taleb olunan bir lafızdır.“ (Mirkat, emir bahsi)

ve esbab-i mucibesi şu şekilde tâlil edilmiştir:

”Yani dinden o tabirle tabir edildi. Şuna tenbihen ki, din bizim (tebliğiyle meşgul olduğumuz) emrimizdir. Burada, daha açık bir ifade kullanacak olursak: Din; Kaynak itibariyle Allah'ın işidir, tebliğ itibariyle ise Peygamber'in işidir. Ama partici, bunları bilemez ki, bunlar ilim işidir. Ya hiç İlm-i Beyan okumamış, ya da anlamamış! Gerçi hayalhanesinin genişliği ona yeter de artar da! Niye bu ilimleri okusun da zahmet çeksün! Baksana hadis'teki „Emr“ kelimesini emretme manasına alıyor ve karihesinin genişliğine dayanarak haramlara da mübahlara da ve mekruhlara da teşmil ediyor! „Emr“ kelimesinin böyle bir manada kullanıldığını gösterirse memnun oluruz!

Fakat, yukarıda söyledik ya: „Güreşte yıkılan yorulmaz“ kabilinden yine ben güreşeceğim diyecektir. Güreşte nihayet kolu veya beli kırılır; Ama ilim işi güreşe benzemez. Konuştukça veya yazdıkça hataları, cehli ve cehaleti ortaya çıkar da çıkar. Dünyada da ahirette de bunun cezasını çeker. Binaenaleyh, kendisine ve kendi gibilere halisâne tavsiyemiz odur ki, ilim tahsil etsin de haddini bilsin ve mezkûr hadisin cevami'ül-kelam bir Peygamber sözü olduğunu kavrayıp dar kalıplara sokmasın ve nihayet partinin İslam'da olmadığına iman etsin ve kimsenin kanına girmesin!..

Fakat, yukarıda söyledik ya: „Güreşte yıkılan yorulmaz“ kabilinden yine ben güreşeceğim diyecektir. Güreşte nihayet kolu veya beli kırılır; Ama ilim işi güreşe benzemez. Konuştukça veya yazdıkça hataları, cehli ve cehaleti ortaya çıkar da çıkar. Dünyada da ahirette de bunun cezasını çeker. Binaenaleyh, kendisine ve kendi gibilere halisâne tavsiyemiz odur ki, ilim tahsil etsin de haddini bilsin ve mezkûr hadisin cevami'ül-kelam bir Peygamber sözü olduğunu kavrayıp dar kalıplara sokmasın ve nihayet partinin İslam'da olmadığına iman etsin ve kimsenin kanına girmesin!..

Tenbih:

Bütün ilim ehline şunu hatırlatmak isteriz ki, böyle cahillere muhatap olmak hiç de doğru değil! Ancak böylelerinin yarım molla olduklarını ve dolayısıyla sözlerine itibar edilemeyeceğini efkâr-ı umumiyeye duyurmak ve teşhir etmek ve işin daha mühimi Din-i Mübin-i Ahmediyeye'yi bu kabil

„Emr“ kelimesi Kur'an'da çeşitli manaların yanında şu manada da kullanılmıştır:

Yunus suresi, 71, Ali İmran suresi, 147, Kehf suresi, 10 gibi ayetlere bakıldığında görülecektir ki, „Emr“ lafzı iş, şey, şe'n, husus, keyfiyet gibi manalara geliyor.

Demek oluyor ki, partici allame ne yapmış oluyor? Kendisinin kazdığı kuyuya kendisi düşüyor ve „emr“ kelimesini, kendi tabirinin tersine dar kalıplara sokuyor -cehalet bu ya- ve tercemesi yolunda, „Kim bir iş yapar da bizim o işde emrimiz olmazsa o iş merduddur“ diyor. Biz ise tercemede ne demişiz? Demişiz ki, „Kim bizim yapmadığımız bir işi yaparsa o iş merduddur.“

İşte iki terceme! Hangisi doğru? Hangisi kaynaklara uyuyorsa doğrusu odur. Uymıyanınki ise merduddur. Biz, „Emr“ kelimesini „İş“ manasında, o ise nehînin zıddı olan „Emr“ manasında tutmuştur. Yukarıda gördünüz: Gerek kaynaklar ve gerekse tercemeler bizi doğru, kendisini yanlış çıkarmaktadırlar.

Kaynakların ifade ettiğine göre tabirde mecaz-i hazfi vardır ve mana şudur: „Emrûna“ demek „emrû dinina“ demektir. Ve hatta Avn'ül-mâbud'da bu tasrih edilmiş

cahillerin tasallutundan kurtarmaktır.

Üç tabir: İkrâh, mustazaflık ve takiyye.

İkrâh:

Meal, tefsir ve tahlili:

Meal: „**Kim imandan sonra küfre düşerse -Kalbi imanla mütmeyn olma hali müstesna- küfre göğüs açarsa, üzerlerine Allah'dan bir gazab iner ve onlar için büyük bir azab vardır.**“ (Nahl,106)

Ayet, kâfirlerin halini değil, imandan sonra küfre gidenlerin, yani mürted olanların halini tasvir, Allah'ın gazab ve azabına düştüklerini beyan etmektedir.

Tahlil:

Ayet iki cümleden ibaret: Biri şart cümlesi, ikincisi de istisna cümlesidir. Şart cümlesi ile ceza cümlesi arasındaki terkiib ise bir istidrak cümlesidir.

Ve netice:

İmandan sonra küfre sapar ve küfürde de ısrar ederse, cezası gazab ve büyük bir azabdır. İkrâh hali müstesna (itminan hali müstesna olmak şartıyla)!

Mustaz'afık:

Meal:

„Melekler; kendi kendilerine zulmedenlerin hayatlarına son verdikleri zaman, onlara derler ki, nerdeydiniz? Onlar: Biz, yeryüzünde zayıf bırakılmışlar idik, derler. (Melekler de:) Oradan hicret etmeniz için Allah'ın arzı geniş değil mi idi, derler. İşte onların barınma yerleri cehennemdir. Orası ne kötü yerdir. Ancak erkeklerden, kadınlardan ve çocuklardan mustaz'aflar olup hiç bir çareye güç yetiremeyenler ve bir (çıkış) yolu da bulamayanlar müstesna! Umulur ki Allah, bunları affeder. Allah affedicidir, bağışlayıcıdır.“ (Nisa, 97-99)

Hüküm:

Bunların zalim (müşrik) olarak can vermeleri ve cehennemlik olarak ölmeleridir; mazurlar (mustaz'aflar) müstesna!

Sebep:

Mustaz'aflar hicret imkânına sahip değil. Buna sebep ise; Çocukluk, kadınlık veya ablukaya alınmış olan veyahut da yol-iz bilmeyen erkekler.

gözükmek ve güleç yüz göstermektir. Yoksa amel, fiil, hareket, icraat ve itikadla değil! Bu hususta bir kaç hadis ve tefsir:

„Kâfirleri dost edinme iman tehlikesine götürür!“

Ancak bazı belde ve zamanlarda onların şerlerinden korkulduğu hal müstesna! O zaman ve o halde takiyye caizdir. Yani gönülde ve kalbde değil, amelde, fiilde ve harekette değil, görünüşte kâfirlere karşı takiyye yapılır. Nitekim Buhari'de Ebu'd-derda'dan rivayet şu hadisi okumaktayız. Ebu'd-derda diyor ki:

„Kalblerimiz onlara (kâfirlere) lanet eder olduğu halde kâfirlerin yüzlerine güleriz.“

Sevri Hazretleri'nden naklen, İbn-i Abbas der ki:

„Takiyye amelle olmaz; ancak takiyye dille olur.“ Nahl Suresi'nin 106. ayet-i celilesi de bunu teyid etmektedir. Yani ikrah ayeti bunu teyid etmektedir. (İbn-i Kesir Tefsiri, c. 1/276)

Ruhu'l-meani tefsirinde şu satırları okumaktayız:

„Bir kavim, kâfirlere, fasıklara ve zalimlere karşı mudara ile davranması, onlarla kelam etmesi,

onların yüzüne karşı gülümsemesi, eziyetlerini ve dillerini kesmek ve namusu korumak için mal vermesi nehyedilen dostluk babından sayılmaz. Üstelik bunlar sünnet'tir ve meşrudur.“ Ve ayrıca mudara mevzuunda varid olan bir çok hadis-i şerif'ler kaydedilmektedir. (c. 1/122)

Ali İmran 28. ayet-i kerime'sinin nüzul sebebi:

İshak b. Cerir ve İbn-i Hatim'in İbn-i Abbas'dan rivayetine göre; Kâ'b ibni Eşref'in halifi Haccac b. Amir, İbn-i Ebil Hakik ve Kays ibni Zeyid, ensardan bazılarını dinlerinden çevirmek için onlarla gizli gizli görüşüyorlardı. Rifad b. Münzir, Abdullah b. Cübeyir ve Saad b. Hayseme bunlara hitaben:

„Bu yahudilerden uzak kalın ve onlarla sırdaş olmaktan sakının! Çünkü onlar sizi dininiz hakkında fitneye düşürürler.

Bunlar ise bu tavsiyeye riayet etmezler. İşte bunun üzerine bu ayet-i celile nazil olmuştur.

Ayetin ifade ettiği hükümler:

1- İbni Cerir, İbni Münzir ve İbni Ebi Hatim, İbn-i Abbas'tan rivayet:

„Allah Teala mü'minleri kâfirlere karşı yumuşak davranmaktan, mü'minleri bırakıp da kâfirleri sırdaş edinmekten nehyetti. Ancak kâfirler galip durumda iseler o zaman onlara karşı (görünüşte yumuşak davranmaları caiz...) „Tukat“ cümlesinin manası budur.“

2- İbn-i Cerir, İbn-i Ebi Hatim Südi'den rivayet:

„Ve onu her kim yaparsa Allah'tan ilişkisi kesilmiş olur.“

3- İbn-i Cerir ve İbn-i Hatim Avfi tarikinden, o da İbn-i Abbas'tan rivayet:

„Takiyye dil iledir; kim bunu Allah'a karşı mâsiyet olduğu halde tekellüm etmesi hususu üzere hamleder

Parti ise tüzük hazırlamadır, saygı duruşudur, fotoğrafasmadır, el kaldırmadır, sandık başına gitmedir, oy vermedir, kâfir anayasayı ve kâfir inkilabları koruyacağına yemin etmedir. İşte bunlardan hiç biri takiyyenin çerçevesi içine girmez.

Bütün bunlar ve daha nice benzerleri takiyyenin dışında kaldığına ve kalma mecburiyetinde olduğuna ve aynı zamanda alternatifleri var (tebliğ metodu) olduğuna göre, partinin âlim ve ulemasının, lider kadrosunun ve bütün tabanı teşkil edenlerin emekleri boşa çıkmıştır. Dünyada cevabını, ahirette ise hesabını veremezler!..

Takiyye ayeti:

Meali:

„Mü'minler, mü'minleri bırakıp da kâfirleri dost (veliler) edinmesinler. Kim böyle yaparsa, Allah'tan hiç bir şeyde yoktur. Ancak onlardan korunma gayesiyle sakınmanız müstesna! Allah, sizi kendisiyle sakındırır. Varış Allah'adır.“ (Ali İmran, 28)

Hüküm:

Mü'minlerin, mü'minleri bırakıp da kâfirleri dost edinmeleri küfürdür. Takiyye hali müstesna!

Müstesna minhin hükmü: Hangi halde olursa olsun, kâfirleri dost edinmedir. İstisna müferrağ olduğuna göre, müstesna, müstesna minhin cinsindedir. Yani dostluk cinsindedir. Binaenaleyh, takiyye halinde caiz olan, kâfirlere dost gözükmedir. Bu da ancak dil ile (yüz ile)dir. Yani sözde ve yüzde onlara dost

de kalbi imanla mütmeim olduğu halde insanların korkusu yüzünden onu söylese, bu ona zarar vermez. Zira takiyye ancak dil ile söylenmekten ibarettir.“

4- Abd b. Hamid, İbn-i Cerir, İbn-i Münzir, Hâkim ve Sünen’inde Beyhaki’nin tashihiyle Ata yolundan o da İbn-i Abbas’tan rivayet:

„Tukat ayetinde şöyle der: Tukat (takiyye) dil ile; kalp ise imanla mütmeindir, elini uzatıp öldüremez, günah da işleyemez. Zira bunda özü yoktur (yani mâzur sayılamaz).“

5- İbn-i Ebi Cerir ile İbn-i Ebi Hatim, Ebi Aliye’den rivayet:

„Takiyye dil ile; amelde takiyye olmaz.“ (Dürr-i Men-sur, Takiyye ayeti)

Hülâsa:

Nahil ayetinde istisna (hayat tehlikesi ve bir uzvun kesilmesi):

Nisa ayetinde istisna mustaz’aflik hali (yani hicret imkânından mahrumiyet) ve Ali İmran ayetinde ise istisna takiyye hali (korku, katl, büyük eziyet).

Ve netice:

İşte üç ayette de mazeret ve zaruret hallerini gördünüz. Şimdi bakınız: Particilikte ne ikrah hali var, ne mustaz’aflik hali var ve ne de takiyye hali var. Öyle ise partici ve onun avukatı kendisini ne iman tehlikesinden kurtarır, ne de haramlara ve mekruhlara düşmekten kurtarır!..

O halde particiler, hiç boşuna yorulmasınlar! Bu üç ayetten de parti allameleri ve yeni müctehidler particilik için bir pay çıkarıp, partiyi meşru gösteremezler: Partideki küfür küfürdür, haramlar haramdır, mekruhlar da mekruhtur. Dahası da var: Particiler bu üç günahı irtikab etmenin yanında ikinci bir günah daha irtikâb etmektedirler ki, ayet ve sünnet’e öyle manalar veriyorlar ki, kendilerini destekliyecek ne muteber tefsirler var ne de fikhî kaynaklar var ve ne de tatbikat var. Bir-iki şeyleri var: Kendi kafaları ile cehaletlerinden aldıkları cesaretleri!..

İşte „İslam’da parti var!“, „İslam’a partiyi koyan Allah’tır“ diyen ve bu suretle yeni fıkıh oluşturmaya çalışan Eryılmaz’lar ve benzerleri bu tiplerdendir.

Kendilerine halisâne tavsiyemiz; gidenler cezalarını buldular. Hayatta kalanlar ise hiç olmazsa, Allah’tan korksınlar da vakit geçirmeden tevbe etsinler ve ondan sonra da ya hiç konuşmasınlar, ya da yeniden ilim tahsil etsinler!..

Yoksa kendilerini ne haklarında, „Bütün kardeşlerime hakkımı helal ediyorum“ dedikleri kimseler kurtarabilir ve ne de „Şeyhin kerameti, kendi rivayeti“ kabilinden üniversite öğretim üyelerinden kendisini takdir ve tebrik edenler kurtarabilir!

Partinin avukatı ve eski „Vahdet Gazetesi“ yazarının fahiş hatalarından biri de kıyas mevzuu ve o babdaki bilgisizliğidir.

Biz, „Partiyi ferde kıyas batıldır...“ dedik. Muteriz

itiraz ediyor ve diyor ki, „Niye kıyas edilmesin? Çünkü, kıyasta aslonan illettir...“

Evet: Biz de illet diyoruz, ama hangi illet? İşte muteriz bu soruların cevabını da bilmeli idi. Çünkü, illetin müessir olma vasfı da vardır. Bu vasfın kısımları da vardır. Karşı tarafta maniin bulunmaması şartı vardır; maniin kısımları da vardır...

Demek oluyor ki, sadece kıyasın târifini, illetini bilmek kâfi değildir. Evet, bu işler ilim işidir. Yarım-yamalak bilgi ile olmaz! Evet, cemaati ferde kıyas etme caizdir. Ancak normal şartlar altında! Bu genel bir kaidedir.

İster cemaat olsun, ister herhangi bir grub olsun!.. Genel kaideye bağlamaya bir mani varsa, kıyas yoluyla da tatbik edemezsiniz.

Partide ise kıyasa mani var! O da küfür yazıların, küfür hareketlerin, haramların, mekruhların irtikab edilmesi! Partici, bu manileri takiyye yoluyla hafzetmek istiyorsa bu da yanlış! Çünkü, görüldüğü gibi, bunlar takiyye

çerçevesine girmez. Kendisi her ne kadar takiyyenin çerçevesini geniş tutup partiyi de içine sokmak isterse de bu mümkün değildir. Neden? Çünkü, buna ne Eryılmaz’ın gücü yeter ne de kendisini taktir ve tebrik eden üniversite öğretim üyelerinin! Takiyyenin sınırını Kur’an çizmiştir. O da görünüşte muvalattır; dostluktur, güleşyüz göstermektir. Nitekim: Buhari’nin Ebu’d-derda’dan rivayet ettiği hadis’te Ebu’d-derda diyor ki, „Biz, akvamın (yani kâfirlerin) yüzlerine karşı güleriz. Halbuki kalblerimiz onlara lanet eder.“

Parti ise tüzük hazırlamadır, saygı duruşudur, fotoğraf asmadır, el kaldırmadır, sandık başına gitmedir, oy vermedir, kâfir anayasayı ve kâfir inkılabları koruyacağına yemin etmedir. İşte bunlardan hiç biri takiyyenin çerçevesi içine girmez.

Bütün bunlar ve daha nice benzerleri takiyyenin dışında kaldığına ve kalma mecburiyetinde olduğuna ve aynı zamanda alternatifi var (tebliğ metodu) olduğuna göre, partinin âlim ve ulemasının, lider kadrosunun ve bütün tabanı teşkil edenlerin emekleri boşa çıkmıştır. Dünyada cevabını, ahirette ise hesabını veremezler!..

Cemaleddin Hocaoğlu (Kaplan) -Rh.a.-

Emîr’ül-Mü’minîn ve Halîfet’ül-Müslimîn

Hilâfet Devleti

Neusser Str. 418, 50733 Köln, Almanya

Tlf.: +49/(0)221/976553-0 Faks: +49/(0)221/976553-6

İnternet adresimiz:

<http://www.hilafet.org> ve <http://www.hilafet.de>

Faksla Bildiri Çağırma Servisi: +49/(0)30/20177000-6